

ГЕОРГИ Н. ПЕНКОВ

ГЕОРГИ Н. ПЕНКОВ

е самобитен български художник
и оригинален поет.

Творчеството му е представяно
на 27 самостоятелни изложби
в различни градове на България
и на две в Испания,
където работи през последните си години.
Негови картини са притежание
на колекционери от Австралия, Австрия,
България, Великобритания, Германия,
Испания, САЩ, Турция, Франция,
Шри Ланка, Япония и др. страни.
Той е автор и на стихосбирките
"Пришълците", "Тъжна палитра"
(претърпели по две издания),
романът в стихове
"Космическа рапсодия",
преведен на английски,
както и на текстове за песни.

ПРИШЪЛЦИТЕ

Издателство • ПРОПЕЛЕР •

Георги Н. Пенков

Пришълците

Стихотворения
(второ издание)

Издателство „Пропелер”
София, 2010

Георги Н. Пенков, автор, 2010
Издателство „Пропелер”, София, 2010
ISBN 978-954-392-076-1

Пришълците

В сказания библейски, притчи,
в легенди, приказки и хроники,
с пророческа увереност е писано –
че идвали са те и пак ще дойдат...

Могъщество и страх неосъзнат
в началото на времето се губят,
когато пред вселенският му праг
отровата сме заменили с думи...
Ще бъде ли греховната ни същност
донякога напълно опростена!
Щом грешките са все едни и същи,
погрешно ли е програмиран гена!
Но как да ги попитаме когато
с основния въпрос не сме готови!
проплаква под нозете ни земята
и думите горчат като отрова...
И те мълчат, вселената мълчи
по звездните си работи записана...

Не сме ли всъщност ние пришълци
завинаги от братството отписани!

КОМИНИТЕ

се надпреварват да въздишат
срещу смълчаното небесно огледало,
и аз се чувствам,
като в кожа миша
със въгленчето в гърлото ми
спряло.

Полегнало до хоризонта сив
полето,
прилича на картонен манекен
без грим.

Врабците ме засипват
с тежки клетви,
смалявам се
изтръпнал и незрим.

Скъсяват се
неимоверно бързо пръстите
преди да скъсат стрък
на половина,
и скришом в мен
неверникът се кръсти
в дланта
със еднолистна детелина...

Към един познат

Духовното ни родство охладня,
а кръвното отдавна не ни свързва.
Какво от туй, че крачим по земя,
с която сме от люлката превързани!
Пледираш, че идейно си брониран,
а си една от тухлите в стената...

Крещиш, когато пиеш топла бира,
но траеш щом ти бръкнат във душата.

Quo vadis

Слова удавени в духовно блато
и водопади от безлични думи.
Невежество обезпечено с злато
и шепот след поредното безумие.
Прашинка от заграбена надежда
и страх пред многоокия закон.
Очи в които мрака се оглежда,
и устни неми след сподавен стон.
Лица уеднаквени от бездушие
и гневни длани свити във юмрук.
Слуги „народни” с разтроени гуши
и ценности превърнати в боклук...

Къде вървиш народе „обновени”
и кой ти носи кръста изтънял!
Послушници със маски овластени
или до кокала оглозган идеал...

Невероятен случай

Пространството е криво огледало.
Раздвижено от хвърлен камък блато.
Брегът е свит във рядката си кал
и чака жадно жертвеното ято,
а времето е помътняло от протакане,
съдбите са неразгадаеми абстракции...
Прогнил на кея, ей така – внезапно,
потъна корабът на нощните атракции.
Със всичките си келнери и кокове,
Бар-дами, шутове и червеи.
Безлично, безтрагично и безропотно,
без право на обратен жребий...

Брегът мълчеше смаян и навъсен,
мъглата пак предеше мръсно сиво
и само неколцина тлъсти плъха
за случая разказваха страховито...

Докато
търсиха змия във мойта пазва
сърцата им преляха от отрова.
от слюнките им се покрих със язви,
с със струпеи от сляпата им злоба.
В узаконена подлост и безчестие
посоките към храма са обречени!
Душите ни оприличиха с вещи
единствено със правото на меча.
В безвремие със мирис на барут
към храма със надежда се промъкнах.
Безверие, зловещ душевен смут
и болка от отдавна липсващ кътник...
Камбаните с отхапани езици
безмълвно се поклащаха във здрача.

Безпомощни са гневните зеници
пред блясвалата брадва на палача...

Размисъл пред една картина на Брьогел

Не казвам, че едни и същи мисли
застават пред съвместния ни хляб,
че винаги се будим с съвест чиста,
не зная кой е крив и кой е прав...
Но знам, че е прозрачно огледалото,
което със безличие полираме.

Полюшва се зловещото махало
и после ще е късно да избираме!

И да сме искрени ще бъде късно,
отмине ли мигът на откровение.

Земята за отровената пръст
ще ни проклина много поколения...

Погълнати от времето усукано,
като слепците ще протягаме ръце,

безропотно вървящи подир шута –
най-едноокият, с най-тъпото лице...

Спомен за оловния войник

Разсеяни вълни тъкат унесено
изящни паяжини с причудливи форми.
Зад облаците със прическа есенна
настройва контрабасите си щорма.
А ний сме толкова сами и беззащитни
във лодчицата на оловния войник,
ръкоположени във неми скитници
на времето в неведомият сплит.
И всяка гънка от деветата вълна
ще бъде острието неизбежно!
Орисница ли зла ни прокълна,
осъждайки ни на измамна нежност!
След толкова ограбени надежди
брегът е някаква химера просто...

Привикнахме с оловните одежди
повтаряйки словата на Апостола...

В претъпкания паркинг на живота,
очаквайки все нещо да се случи,
оглозгваме си нервите до кокал,
регламентирано, планирано, научно.
С престижното си бягане на място
все нещичко разбрахме, няма как...
На крокодила сълзите са ясни,
когато ангела е дяволски чирак.
Безчестните не си кривят душата,
блаженствайки в помийната си яма,
щом цветовете чисти на дъгата
провъзгласиха за оптическа измама...
Красиви са обезвредените илюзии,
подхранвани от догматични страсти!
Съжителството със сакати музи
е белег за възвишеност и щастие...
Навярно до един сме всички луди
не чувайки на времето приборя...

То ще прости нелепите заблуди,
но не и дребната отплата за престоя...

Животът ни
е пощенска кутия
натъпкана до пръсване
с писма,
бележки инкасаторски
и телеграми.
С призовки,
ордери
и сватбени покани,
с мухлива смрад,
ръждиви идеали,
със доноси,
усмивки и измами,
с куп дяволи
и ангели фалшиви,
със суеверие и суета.
С невежество
и празни обещания,
със беззакония облечени
във власт...
Съблазните потрепват
по капака и...
Надеждата отива си
сама,
щом го отвориш...
Но ти четеш,
такава е съдбата,
четеш в обречено
очакване —

пресмяташ и премисляш...
Обидите отсяваш настрана,
претегляш здравината
на приятелството,
съмняваш се във любовта,
издигаш и рушиш
въздушни замъци.
Гадаеш бъдното
с поредното кафе,
гневиш се
или тихо страдаш...
Въздъхваш облекчен накрая,
обличаш чиста
риза,
радваш се
забравил за писмата...
И днес не си получил
виза
за оня свят...

Целувката на Юда – после мрак,
цветята са изтръпнали от горест.
Напразно търся жертвения знак
от сянката на собствената орис.
Безсмислено витая в тишината
и ослепен от черния и сняг,
отчаяно в прегръдката се мятам
на богомолка с пясъчен халат...
Борбата е неравно предрешена
във хаоса прилично подреден!

Сърце, сърце – най-древната мишена,
най-главното оръжие си в мен!

Невидимият конник

Отровата в душите ни просмуквана
във днешният ни ден се утаява.
Щом гаргите започнаха да гукат,
на гълъбите воят ли остава?

Величествен във скромните одежди,
невидимият конник приближава...
вестител на възвишени надежди
или предвестник на измамна слава?
Но мечът дремещ в ножницата древна
не е музейна някаква играчка.
В арената на блудната легенда
проблесне ли – стените ще заплачат!
Ще плачат и душите ни смутени,
оглозгали от червейчето робско.
Когато си заченат във безвремие
лъжата е икона и апостол...

А щом утихне ураганът безподобен,
смирен от вярата на нашите деца,
горещо ще се молиме на Бога,
дано познаем своите лица...

Зад границите на мечтите
в една неясна безконечност,
изгасват смаяно звездите,
сами понятието за
Вечност!
Необозримите пространства
на неродените
Вселени,
изчезват жарките им страсти
и радости изпепелени...
Поляга сянката
на мрака
върху застиналото време,
трептят планетите в очакване
на ново Сътворение...

А там на гарата
в бюфета,
изпусналите всички влакове,
се тъпчат с бира
и кюфтета,
с надежда да заминат
Някъде...

Размисъл

Ранени чувства идват крадешком
и сенките на вещите изтляват.
Стените – вечната илюзия за дом
смаляват се, смаляват се, смаляват...
Сгъстява се пространството гнетящо
и тишината страшно се сгъстява.
Самотна капка по стъклото драци
и писъкът и в грохот преминава...
И отминава неизбежно неразбрана
като отколешен копнеж за щастие.

В душата си заселих бяла врана,
щом вече никой не посрещам и изпращам.

Докосване и чувство за виновност.
Разяжда бавно ръкавиците росата.
Почива времето с антична поза
върху измамените пъпки на цветята.

Танцуват мрачно оцелели пеперуди,
навярно дъжд от камъни ще завали,
но птиците от самота прокудени
отнасят четката на Салвадор Дали.

Отражение

Прозорецът отсреща –
бухалско око,
ме дебне неспокойно
в мрака.
Зад него безполезно някой
се мъчи да пропъди
самотата...
Горчи му сигурно
последната цигара,
навярно и главата му
бучи от тишина
или се пазари с Лукавия!
По дяволите!
Отворих.
Никой няма!
Спи кротичко квартала...
и чак сега съзнах:
Това съм аз!
Това съм аз!
От другата страна!
Като прекършени криле
пердетата увисват,
стъклата плачат...
Тъжни ручейчета хукват,
безжалостно разсичат светлината.
и пак оставам сам,
самичък като капка
поискала да среже
планината...

На Й. Захариев

Думите ти вече ли се свършиха
или днес внезапно онемя?
Завист ли крилете ти прекърши,
мъката ли в тебе надделя?

Или чакаш страшното безветрие
да ти върне вятърът в платната
и в едно море, отвъд моретата,
да намериш истинското щастие?

През осиротелите пространства
да развееш чистата си риза,
за безкрая после да отплаваш,
ако няма брегове наблизо?

Ако нямаш истински приятели,
вярна Пенелопа ако нямаш,
и моряците са до един пияници,
накъде ще плаваш Капитане?

Икар

Небето е като разпален въглен
след плахата усмивка на зората.
Пространството е само жребий хвърлен
и участта приглася на съдбата.

По малко хоризонтът се стопява
изгърбен от задъхано мълчание.
Опалени от слънчева жарава
крилете са обет и заклинание.

И нежното око на урагана
разтваря кротко празната зеница.
Но да се радвам зная че е рано,
и късно е да бъде просто птица...

На капитан-лейтенант
Чони Чонев

Каква е тази двойнствена натура
вселила се във тебе, капитане?
Засвирва щормът нова партитура,
а във душата зейва стара рана...
Един живот не стига да обхванем
немирната извивка на вълната!
Ех, бедни мой, поете – капитане,
затуй ли още във съня се мяташ?
Или бленуваш малката русалка,
потънала отдавна във безкрая?

На пирса се клатушка лодка жалка,
а може би отломчица от рая...

Не може нищо да те стопли,
стоим като в последна гара.
В гърдите ми напират вопли
и вече чувствам че изгарят.
А ти мълчиш великодушно –
една безименна икона.
Не искаш първа да напуснеш,
да те оставя аз не мога.
И хоризонтът стиснал устни
ни гледа някак крадешком...

Пространството е страшно пусто
след грохота на рухващ кон...

Завръщане от плаване

Мирише на пране и топъл хляб.
Каква патриархална тишина?
Над скрина снимка на моряк
излъчва пожълтяла светлина.

Прозорецът в отсрещният калкан
се взира от самото си преглеждане.
И само аз объркан и незван
стоя с коси от куковича прежда.

А ти ме гледаш като през мъгла,
уплашена внезапно гургулица.
Ръката ти изгаря мойта длан,
а устните ти свити са себично.

И гърлото се стяга непривично,
стопява се във мене капитана.
От думите, които бях наричал,
изричам само: „Аз се върнах мамо...”

Ноктюрно

На времето жребецът неподвластен
унесено препуска към безкрая.
Луната тежко гривната си златна
на хоризонта тъжен изтъркаля.

И всичко се върти около нас,
и всичко е безумно непричастно;
морето е опалено от страст,
а аз не мога да те видя ясно.

Чертите ти преливат в силуета
и в сянката, която ни дели.
Дали наистина си мойта Жулиета
или момичето от детските игри?

Телата ни – неопитни ездачи,
не обуздаха поривът първичен.
Разгръща пелерината си здрача,
но вече знаем колко се обичаме...

Недовършен портрет

Една недорисувана картина
ще ме измъчва може би до края.
Чертите ти и зрими, и незрими
със четката не мога да извая...

Не стигат на дъгата цветовете
и на цветята крехките съзвучия,
защото за овала на лицето
вода ми трябва от планински ручей.

А за косите – стрък омайно биле,
коприна от глухарче полетяло,
за кожата ти кадифе от крин
и свила от кокиче закъсняло.

Галактики немирни за очите,
в които звездни лебеди танцуват,
за устните – луна от пчелна пита
и кармин от божури разбушувани.

А за усмивката, най-вече за усмивката,
зора ми трябва с трепет несънуван
и на вълна притихнала извивката,
и звън от чанове сред есенната шума...

Портретът ти недорисуван, зная
на тебе още никак не прилича,
но с четката не мога да извая
Вселената, която аз обичам...

На жена ми

Животът ни не е безкраен празник
и тихите ни срещи на разсъмване
виновно се превръщат във раздяли,
и в камъни търкулнати към стръмното.
А времето все същото си знае...
отпива бързо отброените минути –
обожествено от представите за рая,
безлично след мига на равнодушие...
Рисуват сенките балетни премиери
и експлодират спомени и блянове...
Валидни са за днеска бариерите,
а утрешните ще пречупим заедно!

Спомен

На есента премяната изтлява.
Дърветата са голи като истина,
а лодките танцуват много вяло
танго на дансинга във пристана.

Небето е досущ рибарска мрежа,
настръхнало от закъсняла искреност,
по покривите гларуси се ежат,
в „капанчето” рибари вдигат тост.

На чаша от най-евтиното вино
присядам, както някога при тях,
наздравича и аз за всички вдигам,
и се напивам от безгрижен смях...

Наздраве, мили мои непознати! –
честити сте, вселени непокътнати,
с ръце изпечени във сол и вятър,
наздраве, и си останете същите!...

Телата ни
са страшно близо,
а бързо се отдалечаваме!
Пресъхна слънчевия
извор
на пълното себеотдаване.
Овещевеното пресмятане
по малко
все ни заличава.
Смаляваме се многократно
и многократно
се предаваме...
А любовта обезличена
заклучваме
със десет ключа,
с измамното успокоение,
че никой няма да научи...

Щастието броди пак по въглени,
разпилени сякаш на шегя.
Тишината сгушена е в ъгъла
с лик на изоставена жена.
Ще бъде ли съдбата милостива?
Не знам не мога и да знам!
Птиците са истински щастливи,
нямат нито бог, ни жертвен храм...
Не ми остана нищичко, освен
прашинка неопърлена надежда,
и не може да ме вземе в плен
на отчаянието сивата безбрежност!
В гърдите още кълбовидна мълния
пулсира заредена до избухване,

но от внезапно ослепели въглени
сърцето ми навярно ще се пукне...

Отключени пространства

Преодоляхме вече гравитацията
и конструираме фотонните двигатели.
Ще овладеем гените, мутацията,
а по-добри ще станем ли, приятели?

Ще завладеем космоса и времето,
пространствата на дръзките мечтатели,
ще хванем на безсмъртието стремето,
а по-добри ще станем ли, приятели?

Във вечната борба за съвършенство
ще има пак скептици и предатели,
ще разгадаем тайните вселенски,
а по-добри ще станем ли, приятели?

Съдържание

Пришълците

*** Комините...

Към един познат

Quo vadis

Невероятен случай

*** Докато...

Размисъл пред една картина на Брьогел

Спомен за оловния войник

*** В претъпкания паркинг на живота...

*** Животът ни...

*** Целувката на Юда – после мрак...

Невидимият конник

*** Зад границите на мечтите...

Размисъл

*** Докосване и чувство за виновност...

Отражение

*** Думите ти вече ли се свършиха...

Икар

*** Каква е тази двойствена натура...

*** Не може нищо да те стопли...

Завръщане от плаване

Ноктюрно

*** Животът ни не е безкраен празник...

Недовършен портрет

Спомен

*** Телата ни

*** Щастието броди пак по въглени

Отключени пространства

Георги Н. Пенков
Пришълците
Българска
(второ издание)
Редактор Чони Чонев
Предпечатна подготовка Митко Ганев
Формат 84x108/32
Печатни коли 2,25
Издателство „Пропелер“
София , тел. 02/978 32 21, 973 51 94, 0888 495 688
Печат „Химиграф“